

Retning og førte den hele Forhandling ud paa det Gebeet, hvor jeg nu har fulgt den, men kun overmaade lidt, ikke mere, end der netop var nødvendigt for at værge om mig selv og min egen Stilling. Man søgte jo dengang at gjøre min hele Stilling mistænkelig, som om jeg var den, der nu vilde Et og nu et Andet. Jeg har slet ikke gjort Andet end ganske simpelt at vise, hvor tidlig jeg har vidst, hvad jeg har villet, og jeg kan i mange Henseender sige, hvor meget jeg dengang har villet det, som Regjeringen nu tildeels selv stræber at komme til, men som den fordærver ved Experimenter.

Formanden: Forsaavidt den sidste ærebe Rigsdagsmand ved at sige, at den, der havde foranlediget den her omhandlede Foranstaltning, var en „Experimentmager“, har villet henseende denne Udtalelse til Indenrigsministeren, maa jeg bemærke, at jeg ikke kan ansee det for en rigtig og ønskelig Maade at føre Discussionen paa at bruge slige Udtryk imod en Minister.

Ischærning: Dersom det Udtryk: „Experimentmager“, jeg brugte, er frænkende, saa beder jeg meget om Forlabelse. Det har aldeles ikke været min Hensigt at fornærme Noget.

Formanden: Jeg skal kun hertil bemærke, at en saadan Udtalelse let kan lede Discussionen ind paa en mere lidenskabelig Vej, end ønskeligt er. Den ærebe Indenrigsminister har Ordet.

Indenrigsministeren: De Ytringer, der idag ere faldne under Discussionen, stadfæste noksom den Mening, hvormed jeg kom her i Thinget, at Forslaget kun var fremsat for at give Anledning til en ny Discussion. Den ærebe Rigsdagsmand anførte, at han under første Behandling var ved Regulativet afflaaren fra at kunne give det Tilsvær, som han troede at skulde sig selv, og som han altsaa, efter min Mening, nu har fri Leilighed til at fremsætte. Om dette imidlertid er et tilstrækkeligt Motiv for det høie Things Medlemmer til at nægte Finantsloven og gjøre nærgaaende Indgreb i Kongens Prærogativer, skal jeg henstille.

Ischærning: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Den ærebe Rigsdagsmand har Ordet.

Ischærning: Jeg skal gjøre opmærksom paa, at jeg har Intet sagt af den Art. Jeg har sagt, at naar jeg kom ind paa det Gebeet, som den ærebe Finantsminister havde betegnet som vidtspævendende, saa kom det deraf, og jeg gjentager det positivt, at det er min fulde Overbeviisning, at det Experiment, som her er gjort fra Regjeringens Side, er saa faretruende, at det Forsøg, jeg gjør paa at gjøre Kongen opmærksom paa, at man har faaet ham til at benytte sit Prærogativ paa en for Kongerigets særlige Forfatning uheldbringende Maade, er ganske alvorligt meent, og jeg vil ønske, det maa blive gjort saaledes, at man tydelig seer, at det har været min fulde Overbeviisning.

S. Sæge: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Den ærebe Rigsdagsmand har Ordet.

S. Sæge: Jeg veed ikke, om den ærebe Rigsdagsmands Plan med Hensyn til Forholdenes Ordning i Staten er bleven klarere ved hvad han har oplyst; for mig er den ikke bleven klarere. Det, jeg søgte at anthede, var, at den ærebe Rigsdagsmands Bestræbelse fører til, at Slesvig bliver selvstændigere overfor Kongeriget istedetfor at knyttes nærmere til det, naar hans Plan gik igjennem. Jeg siger endnu: Han har ikke Mod til her i Forsamlingen tilfulde at udvikle, hvortil hans Plan maa føre; navnlig har han ikke dristet sig til, at udtale, at naar det Forslag, han fordrer gennemført, tvinges igjennem, saa kan Slesvig med samme Ret fordre for sig den samme Ordning af Forholdet. Dette var, hvad jeg hentydede til, naar jeg sagde, at naar den ærebe Rigsdagsmand fuldt vilde udvikle, hvortil hans Forslag fører, saa maatte hvert eneste Medlem af Folkethinget, der vil knytte Slesvig til Danmark, svare Nei til Forslaget.